

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra
1. April 1915 til 31. Marts 1916.

Mødet hævet Kl. 4⁵.

20de Møde.

Tirsdag den 27. Oktober, Kl. 7¹/₂.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

*Fortsættelse af første Behandling af:
Forslag til Finanslov for Finansaaret fra
1. April 1915 til 31. Marts 1916.*

Forhandlingen genoptoges.

Rasmus Hansen-Stavnsbjerg: Jeg vil først omtale en lille Sag, der vedrører den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere. Den angaar Grænsegendarmeriet. Ærede Medlemmer vil sikkert huske, at da Gendarmeriloven af 13. Maj 1911 blev behandlet her i Samlingen 1910—11, var der forskellige Spørgsmaal, som Udvalget behandlede, uden at det førte til noget Resultat. Man lod den Gang Gendarmeriets danske Heste erstatte af islandske. Forsøget blev selvfølgelig gjort i en god Mening nemlig for at spare nogle Penge for Statskassen. Det viste sig imidlertid snart, at dette Forsøg var forfejlet, og allerede i Fjor forelagde den højtærede Finansminister et Forslag om at ændre dette Forhold og igen gaa over til danske Heste og sælge de islandske. Gendarmene modtog denne Reform med Tak. De har længe været kede af Forsøget med Islænderne. De blev, som man sagde, til Latter for Naboerne Syd paa.

Et andet Spørgsmaal, man den Gang rørte ved, var Gendarmeriets Bevæbning. Grænsegendarmeriet har jo to Opgaver. Den ene, at være Vagt mod Smuglere Syd fra, er for Resten ikke ret besværlig, da der, saa vidt mig bekendt — jeg bor lige ved Grænsedistriktet — meget sjældent

bliver gjort Forsøg paa at føre toldpligtige Varer over Grænsen udenom Toldvæsenet. Den anden Opgave, de har, er at være Grænsepoliti. Vagabonder er der rigeligt af paa de slesviske Landeveje, og for dem synes Danmark at være Gosens Land. Det er ret vanskeligt for Grænsegendarmeriet at forhindre dem i at komme over Grænsen, og hvis det lykkes Vagabonder at komme over Grænsen og op til de nærmeste Jurisdiktioner, og de saa bliver taget der, fører det til ret store Udgifter ved Hjemsendelsen, saa at det har sin store Betydning, at Gendarmeriet stopper dem ved Grænsen, hvorved man bliver fri for Udgift og Ulejlighed med Hensyn til dem.

Gendarmeriets Bevæbning har til Dato været Karabin. Paa nogle faa nær bestaar det af Fodfolk, saa at en Karabin synes mig at være et ret upraktisk Vaaben. Man synes ogsaa for saa vidt at have været enig om det, da man behandlede Gendarmeriloven i 1911, som der af Udvalgets Fler-tal blev henstillet til den daværende Finansminister, det nuværende ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), om han ikke fandt Anledning til at ombytte dette Vaaben med et mere praktisk Vaaben, Revolveren. En lignende Ombytning var allerede sket for det tyske Gendarmeris Vedkommende nogle Aar i Forvejen, idet man fra et moderne Gevær gik over til Revolver, som man fandt mere praktisk. Karabinen er i mange Tilfælde i højeste Grad uhensigtsmæssig. Gendarmene hævder, at den er mere til Ulejlighed end til Nytte. Det er ikke mange Aar siden, at en Gendarm, som var ved at tilbagevise en Vagabond om Natten, blev skudt i Armen med en Revolver, og inden han fik sin tunge Bøsse klar til at skyde igen, var Vagabonden forsvundet. Dersom Gendarmen havde været noget mere praktisk bevæbnet, var det maaske ikke sket. Det er et levende Ønske, i alt Fald hos Mandskabet, at der nu skulde foretages en Ombytning. Saa vidt jeg husker, sagde den daværende Finansminister i 1911, at han skulde gerne foretage denne Ombytning, dersom, som han troede, Hæren havde en passende Beholdning af udrangerede Revolvere. Det maa sikkert ikke have været Tilfældet, da der hidtil intet i saa Henseende er sket. Jeg ved nu med temmelig stor Sikkerhed, at man i Hæren har et saadant Antal udrangerede Revolvere, og jeg ved ogsaa sikkert, at de er gode og brugbare. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, at han nu opfylder den den Gang udtalte Anvisning og ombytter Karabinen